Ч. 279. Пятниця 29 (16) грудня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Долїшно-австрийский сойм. — Італїяньско-турецка війна. — Сьвяточні ферії російскої Думи. — З Греції.

На вчерашнім засїданю долїшно-австрийского сойму промовляв християньско-суспільний посол др. Аксман, котрий, як звістно, з причини многих приватних підприємств, не годячих ся з посольским мандатом, усунув ся по части з публичного житя. Між вільнодумними соймовими послами вже вчера панувало велике обурене, що пос. Аксман виступає знов на політичне поле. Отже видано оклик, що більше не допустять до нїякої бесїди Аксмана в соймі.

Долїшно-австрийский сойм, як доносять, має ще в теперішній сесиї займити ся справою заведеня пропорционального права виборчого до сойму.

Аґенция Стефанї одержала телеґрафічну відомість з подробицями про бій коло Бір Тебрас.

Арабско-турецке войско має мати 200 убитих і ранених і мусїло уступити під італїяньским напором з Бір Тебрас до Авізея. Італїяньскі вояки, вислані на розслїди, доносять, що Турки мимо свого відвороту розпускають чутку, що то они побідили.

Ся сама аґенция доносить з Бенґазі: В ночи з 22. на 23. с. м. неприятель, користаючи з темноти і бурі, що саме тодї зірвали ся, зробив лютий атак на італїяньскі укріпленя, але відперто его зі стратами. По італїяньскій сторонї є кількох легко ранених.

Як зачувати, зарядило турецке правительство замкнене італїяньских банків і подібних до них інституций в межах отоманьскої держави.

Аґ. Стефанї приносить з Тріполїсу під оногдашною датою о год. 11 рано такий радіотелеґрам з Бенґазі: В понедїлок рано ворог почав похід на Бенґазі в 19 ти кольонах по кілька тисячів люда; разом ішла також артилєрия. Атак був звернений на наш фронт між морем і Баркою. Наші войска були приготовані на прихід ворога. Ізза бурливого моря наші воєнні кораблї не могли взяти участи в бою. Ворог посував ся поволи до Тоят довкола двох наших редут. Коли наблизив ся на два кільометри, ми привитали его арматною пальбою та приневолили уступити на цілій лінії. Значні страти ворога могли ми помітити з наших становищ. По заходї сонця ворог уступив до оази. По нашій сторонї не було нїяких втрат. Вже по скінченю бою море успокоїло ся; наші кораблї наблизили ся та осьвітили рефлекторами побоєвище.

Кореспондент Temps а, пробуваючий в турецкім таборі в Тріполїтанії, доносить зі Зуґ'ая, що доконане італїяньскими воєнними кораблями бомбардоване тріполїтаньских берегів аж до границї Тунїсу не зробило значнїйших шкід, а через те й не зробило жадного вражіня на Арабах. Лише при першім бомбардованю в Зуґ'ая убито три жінки і троє дїтий. Внаслїдок того Араби вивели всїх старців, жінки і дітвору в глубину краю.

Мимо заперечень як з турецкої так також італїяньскої сторони в Царгородї пересьвідчені, що вигляди мира ростуть. Явні переговори мають зачати ся сейчас по розвязаню турецкої палати. Критичне положене в Альбанії та Македонії вплнває на зріст мирового настрою в рішаючих турецких кругах.

Центральний Союз Червоного Хреста у Вроцлаві, в Нїмеччинї, висилає по сьвятах відділ до турецкого табору в Триполїсї.

Аґ. Гаваса заперечує вістку про появу італїяньских кораблїв в Дураццо.

42)

Крізь стїну.

(З французского — Кл. Моффета).

(Дальше).

— І я так гадала, коли побачила его там в коридорі. Чи можу що зробити, пане Павле?

— Так. Мусите менї сейчас помагати. Але скажіть менї насамперед, чи ви знаєте, де ми тепер находимо ся?

Она поглянула на него зачудована.

— Ви не знаєте? В великім домі при улици Варен —

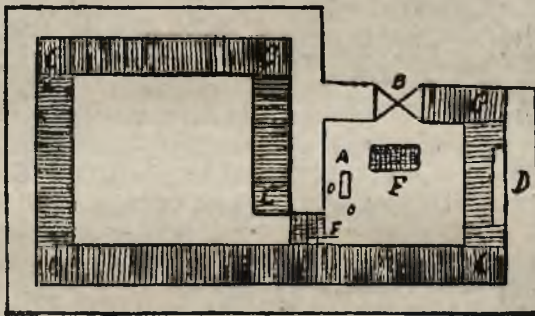
— Ага то він мене не вивіз з дому! — скрикнув Кокеніль. — Пужо зміркує вже небезпечність і порушить небо і землю. Він велить покликати батька Тінїоля, а батько Тінїоль знає, що я тут. Коби лиш нас тут найшли в пивници! Чи ви сходили глубоко в долину?

— Так, сходи були довгі — відповіла Алїсия. — Але скажіть менї —

— Не маємо часу — відповів скоро, але вічливо. — Ми у великій небезпечности, панно Алїсиє. Вскорі то побачите. — Він певно вже запалив дерево —

— О! — скрикнула она і еї очи розширили ся зі страху.

— Слухайте! — сказав він дуже енерґічно — не маємо хвилї до страченя. Всьо зависить від того, аби ми зискали на часї, тодї вже прийдуть нам на поміч наші приятелї. Мусимо держати ся як найблизше тих дверий, бо они все таки мусять перепускати трохи воздуха. Дав би Бог, аби огонь займив ся в задній пивници.

A. Стіл і крісла в малій пивници.
B. Зелїзні двері.
C. Накладене дерево.
D. Камінний виступ над деревом.
E. Перша барикада виставлена Кокенїлем в сїнках.
F. Друга барикада.

Він поставив ліхтар на столї, пійшов до задної пивници і почав там на ногах і руках лазити вздовж наложеного дерева. Нараз скочив:

— Богу дякувати! Небо змилосердило ся над нами — скрикнув. — Зачинає тлїти тут в найдальшім кутику.

Справдї там почав добувати ся синявий дим зпоміж полїн. Десь там далеко, може в своїй хорошій біблїотецї потиснув барон Гайдельман-Брук електричний ґузик, а тут на долинї запалило ся від искри дерево.

— Тепер скоро до роботи, дитино — говорив Кокеніль дальше. — Ми будемо сидїти тут в передній пивници. Ви подавайте менї звідтам зпід довгої стїни полїна, так богато і так скоро, як лиш зможете. Ними заложу я тут сїнки, аби огонь там в заді мав як найменше воздуха і щоби ми могли як найдовше недопустити до нас диму.

Обоє почали тепер з горячковою пильностию працювати. Алїсия доносила дерево, а Кокеніль укладав его так щільно, як лише можна було, приміряючи кождий кусник і барикада росла чим раз більше, аж виповнила цїлий отвір до стелї. Але ледве скінчив, коли то тут то там почали виповзати зпоміж полїн легкі хмарки диму. Кокеніль дико розглядав ся довкола себе.

— Деревом не дасть ся так щільно заткати! Колиб ми мали лиш щось, ага, дайте сюди ваш плащик і шаль. Давайте скоро, дитнко! Зірвіть також стяжку з капелюха, она також може придати ся. Мусимо заткати всї щілини, бо кожда щілина перепускає воздух і приспішує огонь.

Він пороздирав річи Алїсиї на більші і менші кусники, які при помочи тріски почав втикати у всї дїри. Але хоч як пильно працював, все таки дим перегискав ся то тут то там.

— Треба то спинити! — сказав і здоймив свій сурдут та розвісив его так, що закрив о скілько можна уложене в барикаду дерево.

— Так, проче в Божих руках! — сказав дуже поважно і відвів Алїсию до стола та посадив еї там на крісліі.

Грецкий міністер скарбу Короміляс предложив палаті буджет на р. 1912. Доходи прелімінованi в висоті 142,618.000 драхм (1 драхма = 95 с.), видатки в квоті 142,488.000 др. Разом з вислідом послідної позички скарб має до розпорядимости квоту 84 міліонів, що по більшій части є призначені на справи войска, маринарки і публичних робіт. Міністер в своїм exposé зазначив, що проєкт орґанізації армії, вироблений француским місиєю, усталює воєнний стан армії на 130.000 людий.

По принятю 50 малих законопроєктів відчитав заст. голови російскої думи кн. Волконьский царский указ про перерву занять Думи до 10 січня ст. ст. Посли в розмовах з представителями праси оцінюють минувшу сесию відемно. Хомяков каже, що вислїди думскої роботи зовсім не блискучі. Полагоджено всего один фінляндский проєкт. Кадети вказують на те, що дума перескакувала з одного проєкту до другого.

Як доносять з Петербурга, положенє російских войск в Тебрісї все ще дуже критичне, позаяк підкріпленя надходять дуже поволи. Російскі войска острілювали цитаделю і місто і мусїли кождий поодинокий дім брати приступом. Мимо того удало ся Персам взяти денеде над Росиянами гору. Борби тревають дальше.

В російских правительственних кругах побоюють ся, що евентуально може прийти до борби між російскими а турецкими войсками.

Російский ґенеральний кінсуль в Тебрісї поставив ґубернаторови, котрий прибув до него, аби навязати переговори, услівє, щоби насамперед переведено загальне розоруженє населеня. Ґубернатор видав оповіщенє, в котрім взиває ціле населенє до безпроволочного віддания оружия в его руки.

Новинки.

Львів, 28 грудня 1911.

— **Іменованя.** II. Міністер скарбу іменував комісаря скарбового дра Вікт. Мікулєцкого, комісарів повітових: дра Стан. Соляньского і дра А. Мальчевского та комісаря скарбового Стан. Ґрж. Дзєржановского концепістами міністер. в Міністерстві скарбу. — II. Міністер справедливости іменував судию повітов. Герм. Вендера в Сереті судиєю повітовим і начальником суду в Сереті. — Пан Міністер справедливости іменував начальниками канцеляр.: канцеліста Альф. Ковалевского в Болшівцях для суду окр. в Перемишли і асистента канцеляр. Івана Луцкого в Станиславові для суду окружн в Золочеві. — Пан Міністер рільництва іменував ветеринаря повітового Меч. Войціховского старшим ветеринарем повітовим.

— **Презенту** цїсарского надання надало ц. к. Намістництво о. Єронїмови Моравскому гр. кат. пароxови в Кривім на опорожнену гр. кат. парохію в Ораві.

— **Розпочатє будови каналів в Галичині.** В Бржезніци краківского повіта відбуло ся вчера велике торжество з нагоди розпочатя будови водних каналів в Галичині. На торжество се явили ся Їх Ексц. пп. Міністри: робіт публичних Оттокар Трнка, фінансів Вячеслав Залеский, п. Міністер для Галичини Волод. Длуґош, Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржиньский; шефи секций: др. Енґель, др. Віммер і др Ґалецкий, шеф бюра президияльного радник Шультіс і богато иньших достойників і послів до Ради державної і до Сойму. Торжество розпочало ся актом посьвяченя, которого довершив еп. Новак. По промовах еп. Новака, Їх Ексц. п. Міністра Залеского і дра Білїньского і члена Видїлу кр дра Яля відчитано акт фондацийний, написаний в латиньскій мові на перґамінї, котрий буде вмурований в місци, де розпічнуть ся роботи, а відтак розпочало ся перше копанє землї. Там де має станути причілок каналу уставлено ваґон, до котрого всипувано землю. Першу грудку землї викопав еп. Новак по нім п. Міністер Залеский, дальше президент Кола польского др. Білїньский, Міністер Длуґош, Намістник др. Бобржиньский і т. д. а кождий з них складав желаня. Торжество закінчило ся около год. пів до пятої, почім гості вернули до Кракова, де відбув ся пир, на котрім виголошено ряд тоастів.

— **Остереженє.** Від якогось часу увихає ся по Львові небезпечний мантїй, котрий обіцюючи доставити матерій на сукні і одяги виманює від легковірних більші суми. Так явив ся він недавно тому у п. Боярскої, жени маляря замешкалої в Ринку ч. 21, сказав їй що називає ся Володислав Хомакевич і що єсть аґентом фірми „Судеція“ в Єґендорфі а обіцявши їй доставити від тої фірми матерії на сукню, виманив 10 К титулом задатку. Коли же материя не надходила, Боярска віднесла ся до згаданої фірми і аж тоді довідала ся, що Хомякевич то мантїй, котрий як опісля показало ся, понатягав в подібній спосіб ще й инші особи. Може легко бути, що той мантїй уважаючи Львів вже за небезпечний для себе кинув ся на провінцию, щоби там дальше вести своє ремесло.

— **Українську артистичну виставу** відкрито в суботу в трох салях другого поверха київского міского музея. „Київска Рада“ так о тім доносить:

У виставі беруть участь майже виключно художники з російскої України, з Галичини же до сего часу не одержано ще ні одної кар-

---

Якийсь час здавало ся, що барикада справді помагала і Кокеніль ужив тої короткої хвилї, аби додати Алїсиї відваги і зїсти трохи хлїба. Бідна дівчина мала цілі руки покалічені і надармо силувала ся укрити свою велику тревогу.

Сьвічка вже так вигоріла, що вже гасла.

— Минуло вже кілька годин, они мусять вскорі прийти глядати нас — сказав Кокеніль саме в хвили, коли полумінь сьвічки ще раз живійше спалахнула а відтак погасла.

Алїсия дрожачими руками глядала Кокенїлевого рамени.

— Слухайте, як там тріщить огонь! — шептала на смерть налякана.

І справді. Огонь чим раз дужше горів і тепер в темній пивници чути було знов дим. Коли Кокеніль приступив до сїнок, побачив крізь щілини, які потворили ся, червону грань, що чим раз більше наближала ся до них. Він затиснув кулаки в німій розпуцї. Коли то ще довше потреває, они напевно погибнуть.

— Не є так зле, як ви гадаєте — відозвав ся з вимушеним спокоєм до Алїсиї. — Знаю ще раду; вибудуємо ще одну барикаду. Дерево, як знаєте, зле переводить тепло; коли за ним сидїти, то огонь не пече.

— О! — зітхнула Алїсия.

— Тепер будемо держати ся далеко від сїнок. Подавайте поліна сюди. Тут буде добре!

Він поглянув на стару барикаду і побачив зі страхом, що в ній утворило ся вже кілька дір, крізь які садив дим густими клубами. На щастє часть того диму виходила отворами в стели, тому Алїсия ще кілька минут могла єму подавати поліна. Они уставили нову барикаду так близько дверий, що лишалось лиш тілько місця, аби они могли за нею сховати ся. Кокеніль був би ei ще висше вів, але Алїсию вже так дим дусив, що не могла удержати ся на ногах.

— Положіть ся туг на землю — сказав Кокеніль. — Простягніть ся зовсїм і держіть уста о скілько можна близько щілини під дверий. Там будете мати досить сьвіжого воздуха. Так! Тепер я зроблю ще над нами кришу і сяду собі відтак коло вас, скоро менї тут вже допече. Замкніть лиш очи і відпічніть трохи. Розумієте, малий товаришу?

— Та-ак — відповіла Алїсия слабим голосом. Боже, чи она тратила вже сьвідомість? Ах, то може ще було найлїпше для неї. Але він хотів бодай о єї житє бороти ся, доки сам лишить ся при житю і сьвідомости. Тому взяв ся енерґічно до роботи і прикрив їх криївку, накладаючи на верх барикади довгі поліна, які опирав о зелїзні двері. Пара почала ставати чим раз більшою і єму самому запирав вже дим віддих. Ого! Що то? Він скоро обернув ся і побачив горіючий стовп. То часть его першої барикади звалила ся. Отже вскорі повинен би прийти конець! Але тут не міг вже довше видержати; чи за барикадою буде лїпше? Всунув ся до криївки і присїв за барикадою коло Алїсиї. Єго мати не довідає ся нїколи, що з ним стало ся. Ах, що на тім залежало! Она вже то зрозуміє — єго мати! Она буде знати, що він віддав своє житє за добру справу, так як єго отець.

Знов упало кілька полін там за барикадою. Алїсия порушила ся неспокійно і нараз підняла ся. Він побачив, що она глядить перед себе з широко отвертими очима.

— Віллї, недобрий хлопче, ти взяв мою хорошу ляльку! — крикнула. — Бідна Есмеральда! Ти кинув єї на камінний виступ.

І заки Кокеніль міг тому перешкодити, висунула ся она з криївки і стояла вже при пивници окруженій полумінию.

— Ось она лежить, тут в горі на тім виступі! — говорила дальше і показувала пальцем на широкий камінний виступ, що виставав із стїни зараз над накладеним деревом.

— Подай менї сюди мою ляльку! — приказувала.

— Зараз, зараз — втихомирював єї Кокеніль. — Але ходіть насамперед знов сюди — і він хотів єї втиснути за барикаду.

Она з гнївом тупнула ногою.

— Ні, не хочу тут бути. Тут горячо і темно. Ходи Віллї — она старала ся вхопити Кокеніля за руку — вийдемо і будемо бави ти ся!

— Добре, добре! Але як ми вийдемо? — спитав Кокеніль, немов би що причував.

— Ах, чейже знаєш, дурний хлопче? Адеж тими малими дверми під виступом. Лише потисни той камінь під виступом.

— Який камінь? — спитав аґент неспокійно.

— Ні, який ти нудний хлопчище. Немов би ти не знав, що я говорю о — лївій консолї. — Она упала зімлїла в его рамена.

— Не диво — сказав він. — Жара аж палить шкіру! Але мимо того спробую — не можна знати.

Він поклав дівчину знов на порозї під дверми і кинув ся знов до пивници. Як шалений хапав поліна з під камінного виступу і кидав їх на всї сторони, аби відслонити двері. Три рази упадав утомлений і майже зімлїлий від горяча і диму і все зривав ся знов з зелїзною енерґією. Рукави его сорочки були перепалені, шкіра на шиї спечена, біль ставав невиносимий — він не подавав ся!

Вкінци лїва половина консолї була вільна від дерева. Осмолений, напів осліплений, але повний віри вхопив Павло Кокеніль своїми закровавленими руками за консолю і запер ся о неї з розпуcкою останками своїх сил.

І справді: Стїна подала ся і перед ним отворила ся чорна і холодна челюсть. Він в розкошию потягнув в себе сьвіжий воздух. Але одним скоком опинив ся в тій самій хвили коло Алїсиї, підняв єї на руках і укривши єї лице на своїх грудях, аби єго охоронити перед полуминию щасливо переніс єї через пивницю і поклав за малими дверми на холодну камінну підлогу. В тій хвили побачив, що коло неї лежали записки барона!

Відтак вернув, аби замкнути двері.

— Добре менї не є — воркнув з вимушеним усьміхом — але хоч половина моєї шкіри майже спалена, то однако попробую ще уратувати Есмеральду.

Сказавши то сягнув рукою в море полумінї, пересунув нею скоро по камінним виступі і здоймив звідтам осмолену, ушкоджену, порохом вкриту малу ляльку, що вже від многих літ там лежала.

То була загублена Есмеральда!

(Дальше буде).

типи від наших галицких художників, хоч вже надійшло кілька заяв про те, що они або вишлють або й самі привезуть свої твори. Виставка мати-ме до 300 чисел живописі, архітектури й скульптури (останні два відділи слабо представлені), які належить отсим художникам: Афанасєв, Балавеньский, Бурячок, Васильковский, Генюк, Дробязко, Дядченко, Дяченко, Ждаха, Жук, Іжакевич, Каленик, Ковальчук (†), Коновалюк, Красицкий, Кричевский В., Кричевский Ф., Крушевский, Кульчицка, Левіцка, Могалевский, Макушенко, Маслеников, Менюра, Озицкий, Орлов, Паламаренко, Пізниченко, Сердюк, Середа, Судомора, Теремець, Тимошенко, Тимощук, Трипольска, Холодний, Чупрупенко, Шульга, Яременко і Яремич.

На виставку між иншими прибули ще картини П. Мартиновича, відомого художника етноґрафа. Картини сї писані ще в 70-тих роках і особливо приваблюють они до себе своїм етноґрафічним змістом і чудесним виконанєм. В ті часи, коли їх рисовано, ще трафляло ся бачити цікаві типи чабанів, що живучи в степах південної України, заховали усї черти колишних запорожців. Богато єму трафляло ся бачити і старинної архітектури, від котрої тепер і памяти не лишило ся. Коли пригадати, що Мартинович незвичайно гарний рисовник, то само собою стане ясно, яку ціну мають сї єго річи.

— **Пригода на зелізници.** Недалеко стациї Тата-Тавош на Угорщині лучила ся в ночи з неділі на понеділок страшна катастрофа, де наїхали на себе два товарові поїзди. Обі машини і богато возів розбило ся. Машиніст одного з тих поїздів скочив з машини в хвили стовку, але упав під колеса иншого поїзду і згинув на місци. Три инші зелїзничники покалїчили ся, оден з них тяжко. Кажуть, що вина сеї катастрофи паде на погибшого машиніста, бо мимо сиґналу „стояти!", в'їхав на стацию.

— **Самоубийство чи нещаслива пригода?** Із Сянока доносять про таку страшну пригоду: Поїзд особовий їдучий дня 19 с. м. о 6 год. 30 мін. вечером в сторону як до Стружа, стануав недалеко за Сяноком коло цеголь ні Фінка, бо якась незвістна перешкода сперла єго якраз на закруті коло згаданої цеголь ні. Коли машиніст і служба зелїзвича злізли, щоби подивити ся, що стало ся причиною задержаня поїзду, побачили між гальмами якісь поскручувані, подерті, закровавлені шмати. Тоді вернули ся кількадесять кроків шляхом назад і знайшли страшно роздерте людске тіло. Одна нога відорвана від тїла лежала далеко від него, голова була також зовсїм відтята а цїлий кадовб роздушений так, що із черева вийшли всї тенеиеса на верх. Дивне було то, що нога, яка держала ся тїла, була узута, підчас коли відорвана нога була зовсїм боса і не було на ній ані слїду обуви. Голова не була роздушена і длятого можна було розпізнати, що погибший в так страшний спосіб був 18-лїтний хлопчиско, якийсь Левицкий, до недавна ще ученик V. кл. школи виділової, котрий в послідних часах занятий був у фабрицї ваґонів. Кажуть отже, що поведенє того хлопчиска було не найлїпше а наслїдки того спонукали єго до самоубийства. Після иншої версиї, хлопець ішов серед темної ночи шляхом а що в тім місци єсть досить прикрий закрут, машиніст єго не добачив і поїзд впав на него та волїк ще кількадесять кроків далеко.

† **Др. Василь Шміґельский**, в оногдашній телєґрамі з Ніцци названий хибно Павлом, котрий внаслідок нервової хороби закінчив житє самоубийством, був з роду Русином і походив з міщаньскої родини в Снятині. Покійник виїхавши з краю і опинившись аж в Альжирі, переписував ся звідтам в редакцию „Народної Часописи" а навіть обіцював подавати описи своїх подорожий, але на тім і скінчила ся єго переписка. Покійник вислуживши у француском войску в Альжирі при т. зв. леґії заграничній, й не могучи вернути до краю з причини, що не ставив ся до войска і тут ждала єго тяжка кара, скінчив в Парижи медичні студиї і ставши лїкарем, осів в місті Турувр в департаменті Орн, де небавком вдобув собі таке довіре, що став мером, бурмістром міста. Недуга, видко, спонукала єго шукати порятунку в теплих сторонах полудневої Франциї а коли й тут не міг єго знайти, сам зробив конець своїм мукам. Нехай з Богом спочиває в земли, що сталась була для него другою вітчиною!

— **Влом до гробниці Караджорджевичів у Відни.** На кладовищи Ст. Марка у Відни, котре вже від давна замкнене, вломив ся якийсь невислїджений доси злочинець до гробниці Караджорджевичів, в котрій спочивають мощі батька теперішного сербского короля Петра, кн. Александра, помершого в 1884 р. Мощі покійника мали сими днями бути перевезені до Білгорода, де їх мали торжественно зложити в тамошній катедрі. Коли влом спостережено і переведено докладнїйше слїдство, показало ся, що хтось вкрав голову покійника чи радше вже лиш єго лобину а по дорозі згубив долїшну щоку від неї. Крадіж ся тим дивнїйшою видає ся, що злочинець не рушив ані ордерів, на грудех покійника ані перстенів на руках. Єсть здогад, що хтось хоче в той спосіб вимусити від сербского короля значний окуп. Може однак і то бути, що вороги Караджорджевичів хотїли в той спосіб допечи теперішному королеви. Виновника доси не вислїджено.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** у Львові розписала лїцитацию на доставу мягкого дерева опалового на рік 1912. Близші услівя і формулярі оферт можна дістати в бюрі IV. Дирекциї від 1 до 14 січня 1912. Оферти можна вносити до 15 січня 1912 р. 12 година в полудне.

Телеґрами.

Відень 28 грудня. Делеґациями, які нині збирають ся, буде предложена провізория буджетова на 4 місяці.

Відень 28 грудня. Коло кладовища Ст. Маркс знайшли дїти дня 26 с. м. якусь людску лобину і зачали нею бавити ся. Лобина розлетіла ся на кілька частий. Пізнїйше кости зложено назад на вид лобини і забракло лиш долїшної щоки. Не єсть виключене, що єсть то виймлене з гробу лобина кн. Караджорджевича. Нині пополудни комісия урядово справу розслїдить.

Київ 28 грудня. З Київскої полїтехніки видалено 124 студентів з причини, що не заплатили вписове.

Шанґай 28 грудня. Проводир хіньских повстанців, Сун-я-сан, котрий доси перебував за границею а нині вертає до Хіни, буде імовірно вибраний президентом провізоричного правительства.

Льондон 28 грудня. О нападі на анґлійского консуля Смарта в Шірас доносить Бюро Райтера, що доконало єго 800 людий. Консуль єсть ранений і знаходить ся коло Касерун. Вислано войско на поміч.

Николаїв 28 грудня. Підчас арештованя злочинців убито двох тайних поліциянтів а одного тяжко зранено. Арештовано 6 злочинців.

Берлин 28 грудня. В пристановищи для бездомних застроїло ся якоюсь стравою 70 осіб, з тих 36 померло.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

Курс львівский.

Дня 27-го грудня 1911.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	686·—	694·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	440·—	446·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	545·—	551·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	485·—	495·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	—.—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	98·60	99·30
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	98·70	99·40
4% листи застав. Банку краєв.	92·30	93·—
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·50	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·30	93·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·50	99·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	98·50	99·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·70	91·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·10	93·80
„ м. Львова 4% по 200 К.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	115·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденський)	70·75	76·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденський)	44·85	50·85
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденський)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденський)	79·—	85·—
Базиліка 10 К (Курс віденський)	35·—	39·—
Йошіф 4 К (Курс віденський)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденський)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·38	11·50
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок нїмецких	117·70	118·10
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.